

til det øvrige, faa vi vel ogsaa Raad dertil. At det i og for sig kan være ønskeligt at fremskynde Bygningen af disse to Moler, skal jeg erkende. Enstemmigheden i Udvalget paa dette Punkt er et Udtryk for den Interesse, der er til Stede for Anlægget netop af disse særlige Sikringsmidler. Den staar i Modsætning til den Meningsforskel, som det ofte under Forhandlingen er fremhævet er til Stede med Hensyn til de 2 andre store Arbejder, som Lovforslaget omfatter, nemlig Bygningen af en Havn ved Skagen og Befæstelsen af den nordre Limfjordstange ved ny Høfdeanlæg. Interessen for Læmoler paa Vestkysten har yderligere fundet sit Udtryk i et Ændringsforslag, som er stillet af det ærede Medlem for Vraa (Thomas Larsen), om at bygge ogsaa en Læmole ved Løkken, et Anlæg, hvortil han har opført en Sum af 50,000 Kr., der imidlertid kun er en rent symbolsk Sum; den virkelige Udgift vilde løbe op til en Sum med et eller to Nuller til. At denne Interesse er til Stede, er særdeles vel forklarligt. Det er ikke blot naturligt, at Rigsdagsmændene for de Kredse, i hvilke Læmolerne skulle anlægges, tale derfor, men det er ogsaa vel forstaaeligt, at andre Medlemmer og Tinget i det hele fatte Interesse for Gennemførelsen af Anlæg af denne Art. Man siger: For Tiden ligger hele Jyllands Vestkyst lige fra Skagen ned til Esbjerg aaben. Her bor en talrig, driftig og i mange Henseender ved fortrinlige Egenskaber udmærket Befolkning. Den driver et højt farefuldt og vanskeligt Erhverv, og i denne sin Virksomhed er den ganske uden Statstilskud. Lad os derfor omsider komme til at gøre noget for at lette denne Befolkning i Udøvelsen af dens Erhverv, gøre noget, der baade kan tjene til at skaffe den større Indtægt, større Udbytte og tilige gøre dens Gerning mindre farefuld, formidske Risikoen for Liv og Ejendom! I Modsætning hertil hedder det saa: Her ligger Skagen ganske vist ogsaa paa en udsat Pynt af vort Land, men dog under forholdsvis langt gunstigere Vilkaar. Der vil ikke være rimelig Anledning til at begynde just paa dette Punkt, naar man vil gøre noget for den jydsk Fiskerbefolkning. Dette er en Betragtning, som ved første Øjekast ret naturligt paatvinger sig; man vil være tilbøjelig til rent instinktmæssig at give den Medhold. Men det er en Betragtning, som ikke staar for en forstandsmæssig Prøvelse. Naar der overhovedet er Tale om at gøre noget for Fiskerne og Fiskeriet, særlig paa

Jyllands Vestkyst, er man, forekommer det mig, noget vel tilbøjelig til at bevæge sig i rene Almindeligheder. Man taler om Fiskerne og Fiskeriet, som om det var noget ensartet, som om det var overalt det samme og maatte fremmes overalt ved ensartede Midler. Men Fiskeri og Fiskeri ere forskellige Ting. Naar en Mand kommer til mig og siger, at han gerne vil have et Raad om, hvorledes han skal bære sig ad med at anskaffe et Skydevaaben, vil jeg sige: Kære Ven, hvad er det for et Skydevaaben, er det en Lommepistol, der er Tale om, eller er det en Skibskanon? Sagen stiller sig noget forskelligt, efter som vedkommende tænker paa det ene eller det andet. Det samme gælder Spørgsmaalet om at hjælpe Fiskerne og fremme Fiskeriet.

I den Betænkning, som i Aaret 1900 er afgiven af den i 1897 nedsatte Vestkystkommission, vil man finde samlet et oplysende og vel bearbejdet Materiale, blandt andet ogsaa angaaende Fiskeriet paa Jyllands Vestkyst og om Nyttens af de Foranstaltninger, som kunne træffes for at hjælpe Fiskerne. Selv de, som ikke nøjere have studeret Vestkystkommissionens Betænkning, ville jo dog i de store Træk være vel vidende om, at Fiskeriet drives under højt forskellige Former. Jeg beder om Undskyldning, fordi jeg kortelig gentager noget, der er saa vel bekendt. Det Fiskeri, som hjælper sig med de mest primitive Midler, er det, som vi kalde Kystfiskeriet — jeg ser naturligvis bort fra Indlandsfiskeriet; den Mand, som sidder med en Medestang ved Furesøen tænker jeg her ikke paa. Kystfiskeriet er det, som drives ved Hjælp af lette Baade, der trækkes i Land paa selve Kysten, Baade, som enten ere aabne eller halvdækkede, og som kun ere bestemte til at gaa forholdsvis kort ud paa Søen. I Reglen ville de Fiskere, som drive dette Fiskeri, kun være et halvt eller højest et helt Døgn til Søs. Med større og kostbarere Midler virker det Fiskeri, vi kalde Kutterfiskeriet. Det drives med Fartøjer, som vel i Reglen ere paa 20—50 Tons Drægtighed, gerne have 4—6 Mand, maaske endogsaa flere, om Bord og stikke 6—8 Fod dybt. Med disse Fartøjer kan man gaa længere til Søs og søge Fiskerne paa dybere Vand. En Grænse for den Tid, hvori vore Kutterfiskere forblive til Søs, ligger dog deri, at dette Fiskeri tilsigter at bringe Fiskerne levende i Land. Kutterfiskeriet maa til Støttepunkt, baade naar man skal gaa ud og komme hjem, have en Havn. Medens Kystfiskerne